

Мова - ознака державності України

Я – українка, я - дочка свого народу. Я - берегиня наших традицій. Любов до своєї країни мені прищепили ще з раннього дитинства. У дитячі роки я над усе любила слухати вірші українських авторів, сама співала пісні рідною мовою. Особливо чудним для мене був «Заповіт», який написав батько українського народу – Тарас Шевченко. Навіть будучи малечою розуміла, що я розмовляю найкрасивішою мовою.

Можливо, для когось - це лише слова, які не мають жодного підтексту, для мене ж мова - це щось неймовірне та рідне, те, що завжди гріє душу.

«Нації вмирають не від інфаркту. Спочатку їм відбирає мову», - так запевняє відома письменниця та просто надзвичайна жінка Ліна Костенко. Та справді, найцінніший скарб, що ми маємо, втратив власну ціну. Ми самі не помітили як стали рабами сучасності. З кожним днем все більше забуваємось та губимось у холодному морі байдужості та марнославства. З яких пір українці втратили віру в краще майбутнє? Коли ми загубили останні краплі краси?

Свою мову ми маємо берегти все життя. Плекати її, постійно слідкувати, ніби за маленькою дитиною. Наші предки пролили цілі моря крові за те, що ми зараз втрачаємо. Ми мусимо кричати, волати і просто горіти. Хто, якщо не ми? Бо мова, як хліб, вона свята. Ми нею живемо, ми нею пробуджуємо життя. «Наші мови-це наше відображення, і якщо ви говорите мені, що наша мова занадто бідна, щоб точно висловити свої думки, тоді вже скажіть: що швидше ми зникнемо з лиця землі, то краще», - правда, що, немов ніж, ріже наші серця та очі. Цілковита правда. Ми не цінуємо те, що маємо.

Наша мова-це наш оберіг. Мова зникає лише тому, що нею не говорять ті, хто її знає. Варто відкрити наші очі, почути крик, тихий шепіт власного сумління. Ми - майбутнє нашої нації і лише нам під силу змінювати його. Давайте ж рухатись разом, давайте діяти! Нам потрібно боротись за власну мову, тому що мова-це найкраща ознака державності.